

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **BONACOM s. r. o.**, se sídlem Vyšehrad 158, 381 01 Český Krumlov, zastoupené Mgr. Janem Aulickým, advokátem se sídlem Kaplická 327, 381 01 Český Krumlov, proti žalovanému **Krajskému úřadu – Jihočeský kraj, odboru krajského živnostenského úřadu**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2009, č. j. KUJCK 3326/2009 OKZU/3 KUJCP00E1KIB, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 7. 2009, č. j. 10 Ca 46/2009 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2009, č. j. KUJCK 3326/2009 OKZU/3, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov, odboru obecního živnostenského úřadu, ze dne 15. 1. 2009, č. j. ŽÚ-01/4256/08/Ž, jímž městský úřad podle ustanovení § 47 odst. 5 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále též „živnostenský zákon“), rozhodl, že žalobkyni živnostenské oprávnění pro živnost s předmětem podnikání „Činnost účetních poradců, vedení

účetnictví, vedení daňové evidence“ ohlášením nevzniklo, neboť k ohlášení živnosti nebyl připojen doklad o zaplacení správního poplatku ve smyslu ustanovení § 46 odst. 2 písm. g) živnostenského zákona. Ohlášení živnosti bylo žalobkyní provedeno prostřednictvím dálkového přístupu a opatřeno elektronickým podpisem, založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb, nicméně uvedené podání nemělo veškeré náležitosti podle § 46 živnostenského zákona, a proto byla žalobkyně vyzvána k doložení chybějících dokladů. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí přisvědčil stanovisku Odboru živností Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 4. 12. 2008, že osvobození od správního poplatku podle § 8 odst. 2 písm. j) zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o správních poplatcích“), lze aplikovat pouze na ohlášení živnosti či oznámení změny, jež lze učinit na formuláři „Jednotný registrační formulář“ a opatřit jej elektronickým podpisem. Vzhledem k tomu, že v době podání ohlášení živnosti žalobkyní nebyla možná konverze dokumentů, které podnikatel přikládá k ohlášení živnosti opatřených elektronickým podpisem, nelze § 8 odst. 2 písm. j) citovaného zákona aplikovat.

Žalobkyně brojila proti citovanému rozhodnutí žalobou, jíž se domáhala jeho zrušení. Namítala, že správní orgány chybně interpretovaly ustanovení § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích když uvedly, že na daný případ se osvobození od správních poplatků podle citovaného ustanovení nevztahuje.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 23. 7. 2009, č. j. 10 Ca 46/2009 - 21, žalobu zamítl. V odůvodnění se zabýval otázkou, zda bylo v řešeném případě možné aplikovat ustanovení § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích. Úkon ohlášení živnosti představuje jednak samotné ohlášení této živnosti a současně s ním připojení dalších dokladů taxativně stanovených živnostenským zákonem. Krajský soud konstatoval, že *„[a]by mohlo být uplatněno osvobození od zaplacení správního poplatku ve smyslu § 8 odst. 2 písm. j), muselo by se jednat o úkon komplexně provedený prostřednictvím dálkového přístupu opatřeného elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb. Tuto podmínku však žalobce v době, kdy živnost ohlašoval, nesplnil. Elektronickou cestou podal pouze ohlášení a další doklady zákonem požadované, již elektronickou formou úřadu nedoručil, tudíž úkon, který učinil formou elektronického podání, nebyl úplný, a proto musel být žalobce prvoinstančním orgánem vyzván k tomu, aby doplnil další doklady zákonem stanovené. Tyto doklady žalobce sice orgánu bez odkladu doručil, avšak nikoliv formou elektronického podání opatřeného elektronickým podpisem, ale fyzicky, tedy písemnou papírovou formou.“*

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku krajského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že je dán důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelka se neztotožňuje s názorem správních orgánů a rovněž krajského soudu, že osvobození od správního poplatku podle ustanovení § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích lze uplatnit pouze v případě, kdy k podání není nutno připojovat žádné dokumenty v písemné formě. Takový právní názor nemá oporu v právních předpisech.

Stěžovatelka upozornila, že zákon o správních poplatcích nestanoví pro osvobození podání učiněných elektronickou cestou se zaručeným elektronickým podpisem žádné další podmínky. Pokud by chtěl zákonodárce osvobození takových podání omezit na případy podání, k nimž není třeba přikládat žádné přílohy, učinil by tak přímo v zákoně. Nelze připustit, aby správní orgány bez zákonného zmocnění samy stanovovaly některé další podmínky pro osvobození od správního poplatku.

Z ustanovení § 45 živnostenského zákona podle stěžovatelky jasně vyplývá, co je obsahem ohlášení; nejsou jím žádné doklady, ale pouze údaje uváděné ohlašovatelem. Z § 46 citovaného zákona pak plyne, že další doklady se k ohlášení připojují. Jazykovým i systematickým výkladem pak lze dospět k závěru, že celé ohlášení bylo kvalifikovaným elektronickým podáním, i když k němu žádné zákonem požadované doklady připojeny nebyly.

Stěžovatelka dále upozornila na hledisko historického výkladu, kdy zákon o správních poplatcích představoval první vážný krok, který nepřímo nutil správní orgány k akceptování elektronické komunikace. V důvodové zprávě k ustanovení § 8 odst. 2 písm. j) citovaného zákona je uvedeno, že se navrhuje osvobodit úkony, u nichž jsou v sazebníku navrženy sazby poplatků maximálně ve výši 2000 Kč, je-li o úkon požadováno elektronickou cestou a úkon je provedený elektronickou cestou. Účelem takového osvobození bylo obecně podpořit elektronickou komunikaci účastníků řízení se správními úřady. Ze sazebníku správních poplatků je zřejmé, že typový počet žádostí a oznámení, k nimž není třeba přikládat žádné přílohy, je velmi nízký. Teleologickým výkladem lze proto podle stěžovatelky dospět k závěru, že osvobození od správního poplatku nemůže být vztahováno pouze na případy, kdy žádost či ohlášení nevyžaduje další přílohy.

Dalším problémem je použití slova „provedené“ v ustanovení § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích. Osvobození od správního poplatku by mohlo být přiznáno jen v situaci, kdy je o určitý úkon elektronicky požádáno a zároveň je takový úkon elektronicky proveden ze strany správního úřadu. Některé správní orgány citované ustanovení vykládají tak, že je ponecháno na uvážení správního orgánu, zda určitý úkon provede prostřednictvím dálkového přístupu nebo „klasicky“. Správní orgán je často příjemcem správního poplatku, proto nemůže být motivován k tomu, aby s účastníky řízení komunikoval elektronicky, čímž dochází k popření záměru zákonodárce podporovat elektronickou komunikaci. Podle stěžovatelky může v dané situaci obstát jedině výklad, kdy slovo „provedené“ v citovaném ustanovení má na mysli *„takové úkony, o které poplatník z formálně-právního hlediska nežádá, ale které správní orgán podle zákona (automaticky) činí na základě ohlášení či oznámení provedeného poplatníkem.“*

Stěžovatelka závěrem upozornila na to, že stát jasně deklaroval svoji vůli osvobozením od správních poplatků podpořit významnou část správních řízení, čímž vytvořil u adresátů zákona legitimní očekávání, že jejich kvalifikovaná elektronická podání budou v těchto řízeních od správních poplatků osvobozena. Neexistence návazné legislativy proto nemůže být vykládána k tíži poplatníků. V souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 662/02 je totiž v případech několika možných výkladů nutno dát přednost výkladu pro poplatníka nejpriznivějšímu.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na stranu 1 a 2 vyjádření podaného k žalobě a plně se ztotožnil s právním názorem uvedeným v rozsudku krajského soudu. K podané kasační stížnosti uvedl, že je jistě čtením poutavým, nicméně žalovaný s názorem stěžovatelky nesouhlasí a domnívá se, že výklad předmětného ustanovení provedený krajským soudem je jediný možný a správný. Proto navrhl, aby byla kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Podstatou kasační stížnosti je výklad ustanovení § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích, resp. názor stěžovatelky, že v posuzovaném případě mělo být jí provedené ohlášení živnosti od správního poplatku podle citovaného ustanovení osvobozeno.

S přihlédnutím k době, kdy bylo ohlášení živnosti stěžovatelkou učiněno (listopad 2008), aplikoval Nejvyšší správní soud při dalších úvahách ustanovení zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, a zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění účinném do 31. 12. 2008.

Podle ustanovení § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích jsou od poplatku osvobozené úkony vyžádané a provedené prostřednictvím dálkového přístupu, opatřené elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb, nepřevyšuje-li sazba poplatku 2000 Kč.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil názoru stěžovatelky, že znění citovaného ustanovení je nejasné a že otázku povinných příloh jednotlivých podání zákon o správních poplatcích neřeší. Právě naopak, zákon o správních poplatcích poměrně jasně uvádí, že jakýkoli úkon vyžádaný a provedený prostřednictvím dálkového přístupu se zaručeným elektronickým podpisem, nepřevyšuje-li sazba poplatku částku 2000 Kč, je od poplatku osvobozen. Pod pojmem „úkon“ použitým v ustanovení § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích je ovšem nezbytné rozumět právní úkon ve své celistvosti.

Obecná úprava právních úkonů je obsažena v ustanovení § 34 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále též „obč. zák.“), podle níž je právním úkonem projev vůle směřující zejména ke vzniku, změně nebo zániku těch práv nebo povinností, které právní předpisy s takovým projevem spojují. Definice právního úkonu platná pro oblast občanského, resp. soukromého práva, je použitelná i pro

oblast práva veřejného, neboť pojem právní úkon je nezbytné s ohledem na zásadu vnitřní jednotnosti právního řádu vykládat ve všech právních odvětvích shodně.

V posuzovaném případě stěžovatelka podáním ohlášení živnosti projevila svou vůli směřující ke vzniku živnostenského oprávnění s předmětem podnikání „Činnost účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence“. Aby živnostenské oprávnění vzniklo, musely by být splněny veškeré náležitosti, které živnostenský zákon pro ohlášení živnosti stanoví. Úkon ohlášení živnosti je nutné chápat ve své celistvosti, neboť ke vzniku živnostenského oprávnění ohlášením dojde teprve tehdy, jsou-li splněny náležitosti ohlášení obsažené v živnostenském zákoně. Pouze u celistvého právního úkonu pak může být zkoumána forma, jíž byl úkon proveden.

Nejvyšší správní soud podotýká, že aby mohl být určitý úkon osvobozen od správního poplatku podle § 8 odst. 2 písm. j) citovaného zákona, musí být celé podání, tj. úkon ve své celistvosti, vyžádáno a provedeno prostřednictvím dálkového přístupu a současně opatřeno elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb. Osvobození od poplatku podle citovaného ustanovení nemůže být přiznáno v případě, je-li určitý úkon dílem učiněn elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, dílem jinou formou.

Jak stěžovatelka správně uvádí ve své kasační stížnosti, z důvodové zprávy k zákonu o správních poplatcích vyplývá, že „*účelem tohoto osvobození* [§ 8 odst. 2 písm. j)] *je podpora elektronické komunikace se správními úřady*“ (důvodová zpráva je dostupná na digitálním repozitáři www.psp.cz). Smyslem osvobození od správního poplatku podle uvedeného ustanovení je tedy podpořit komunikaci účastníků správního řízení se správními úřady elektronickou formou, a tudíž urychlit činnost správních orgánů, zvýšit efektivnost, případně snížit náklady na výkon veřejné správy. Tato pozitiva by však postrádala smysl, pokud by byl od správního poplatku osvobozen jakýkoliv úkon, jehož část by sice byla provedena elektronickou formou, nicméně jehož další části by byly provedeny písemně nebo jiným způsobem.

Právní úprava ohlašování živnosti je obsažena v ustanoveních § 45 až 49 živnostenského zákona. Ustanovení § 45 a 46 upravují náležitosti ohlášení živnosti, ustanovení § 47 rozebírá postup správního orgánu v případě, jsou-li všechny náležitosti ohlašovatelem splněny, nebo trpí-li ohlášení určitými vadami. Z díkce ustanovení § 47 odst. 4 a rovněž následujících odstavců tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že samotný úkon ohlášení se skládá ze dvou složek, a to z ohlášení podle § 45 a z dokladů podle § 46. Teprve jsou-li všechny náležitosti obsažené v ustanoveních § 45 a 46 živnostenského zákona splněny, tj. splní-li ohlašovatel všechny podmínky stanovené živnostenským zákonem, provede živnostenský úřad zápis do živnostenského rejstříku do 5 dnů ode dne doručení ohlášení a vydá podnikateli výpis.

V posuzovaném případě obdržel městský úřad dne 25. 11. 2008 elektronické podání stěžovatelky, jenž obsahovalo na jednotném registračním formuláři ohlášení živnosti s předmětem podnikání „Činnost účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence“ a 2 přílohy – potvrzení o praxi ve vedení účetnictví a oznámení ohledně odborné způsobilosti odpovědného zástupce. Vzhledem k tomu, že podání (ohlášení živnosti)

nemělo všechny náležitosti, vyzval městský úřad stěžovatelku k doložení následujících dokladů: výpisu z obchodního rejstříku ne staršího než 3 měsíce, dokladu prokazujícího odbornou způsobilost odpovědného zástupce, prohlášení odpovědného zástupce, že souhlasí s ustanovením do funkce, a dokladu o zaplacení správního poplatku ve výši 500 Kč podle položky 24 písm. b) sazebníku správních poplatků. K výzvě městského úřadu stěžovatelka doložila požadované doklady, s výjimkou dokladu o zaplacení správního poplatku. Poukázala na skutečnost, že správní úkon byl učiněn v elektronické formě se zaručeným elektronickým podpisem a je tedy od správního poplatku osvobozen podle § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích.

Z výše uvedeného je patrné, že stěžovatelka úkon ohlášení živnosti provedla dílem elektronickou formou, dílem však formou písemnou („listinou“), nelze jí proto přiznat nárok na osvobození od soudních poplatků podle ustanovení § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích. Skutečnost, zda bylo možné v dané době (před 1. 7. 2009, tj. před nabytím účinnosti zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů) ohlášení živnosti v celistvosti provést v elektronické formě je věc jiná. Pokud právní úprava účinná v rozhodné době neposkytovala právní prostředky pro vyžádání ohlášení živnosti v elektronické formě, je z povahy věci nemožné, aby se stěžovatelka osvobození od správního poplatku podle § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích domáhala.

Námítka stěžovatelky, že pojem „provedený“ obsažený v citovaném ustanovení se vztahuje na úkony, o které poplatník z formálně-právního hlediska nežádá, ale které správní orgán automaticky činí na základě ohlášení, je nepřipadná. Nejvyšší správní soud se výkladem ustanovení § 8 odst. 2 písm. j) zabýval již v rozsudku ze dne 14. 5. 2009, č. j. 9 As 55/2008 - 50, dostupný na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „[n]ení přitom podstatné, zda z hlediska poplatkové povinnosti je v obecné rovině zpoplatněn již samotný návrh, nebo je předmětem poplatku až řízení zahájené na základě tohoto návrhu, jehož vyústěním je vydání rozhodnutí. Za situace, kdy by návrh byl podán klasickou cestou v listinné podobě a ustanovení § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích by nebylo vůbec aplikováno, by totiž byla tato otázka naprosto irelevantní a správní poplatek by byl v souladu se zákonem vyměřen. Byl-li však tentýž návrh podán (slovy ustanovení § 8 zákona o správních poplatcích „vyžádán“) elektronicky a navrhovatel se dožadoval aplikace ustanovení § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích, tj. přiznání nároku na osvobození tohoto úkonu od správního poplatku, pak je rozhodující, zda vyžádaný úkon (ve smyslu ustanovení § 2 zákona o správních poplatcích) lze ze strany příslušného správního orgánu elektronickou formou - dálkovým přístupem - i provést. Osvobození se tak bude automaticky vztahovat na všechny úkony správních orgánů, kde příslušná právní úprava stanoví, že tyto úkony lze provádět elektronickou formou - samozřejmě při respektování všech podmínek stanovených v ustanovení § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích.“ Současně zdejší soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že „státní moc si při výběru správních poplatků musí počínat v mezích stanovených zákonem a volba, který z úkonů zpoplatní a který osvobodí, nemůže být ponechána na její libovůli. Jinými slovy způsob, kterým bude úkon proveden, tj. zda standardně či elektronicky, nemůže být ponechán na libovůli toho kterého správního orgánu, či dokonce toho kterého pracovníka správního orgánu. Je proto v této souvislosti vhodné zdůraznit, že umožňuje-li to povaha daného úkonu a jsou-li splněny obecné podmínky pro osvobození, je správní orgán povinen provést daný úkon elektronickou formou. Opačný výklad by mohl založit již zmíněnou libovůli orgánů

veřejné správy a v důsledku toho i potenciální nerovnost subjektů, tedy fyzických a právnických osob, které by osvobození od poplatku nárokovaly. Takové důsledky jsou však z ústavního hlediska nepřijatelné.“

Je tedy nesporné, že pokud by byl celý úkon proveden účastníkem správního řízení elektronickou formou a ze strany správního orgánu by nebylo obdobnou formou reagováno, přestože by na takovýto úkon bylo možné elektronickou formou reagovat, ústavně konformním výkladem by nepochybně bylo nutné dovodit, že účastník správního řízení má právo na osvobození od správního poplatku podle § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích. O takový případ se však v posuzované věci nejedná. Stěžovatelka nesplnila jednu z podmínek na osvobození od správního poplatku podle citovaného ustanovení, tedy že podání jako celek musí být učiněno elektronickou formou. Jakékoli úvahy týkající se následného postupu správního orgánu v případě, že by byl úkon účastníka správního řízení učiněn v elektronické formě, jsou proto zcela mimo rámec posuzovaného případu.

Nepříléhavý je rovněž argument stěžovatelky, že v posuzovaném případě je na místě aplikovat zásadu *in dubio mitius* (v pochybnostech ve prospěch poplatníka) vyslovenou například v nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02. Ústavní soud v předmětném nálezu řešil situaci, kdy při zdaňování jednoho a téhož příjmu daňové orgány paralelně aplikovaly § 46 odst. 7 a § 69 daňového řádu, tedy zdanily jeden příjem *de facto* dvakrát. Poprvé byla z předmětné částky stěžovateli vyměřena daň z příjmů fyzických osob, podruhé byla z téže částky vyměřena společnosti P., v níž byl stěžovatel jedním ze dvou společníků, daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků. Závěr vyslovený Ústavním soudem v citovaném nálezů o uplatnění zásady *in dubio mitius* nedopadá na nyní posuzovaný příklad, neboť výklad provedený stěžovatelkou nemá oporu v zákoně a odporuje smyslu předmětného ustanovení. Nejvyšší správní soud připomíná, že závěry vyslovené v předmětném nálezů Ústavního soudu nelze bez dalšího aplikovat na případy, kdy určitou právní otázku lze interpretovat dvěma různými způsoby, a mechanicky se přiklánět k výkladu práva mírnějšímu pro daňový subjekt.

Aby bylo možné přiznat účastníku správního řízení osvobození od správního poplatku podle předmětného ustanovení, musel by být celý právní úkon učiněn v elektronické formě. Výklad předestřený stěžovatelkou nemá oporu v zákoně, neboť právní úkon „ohlášení živnosti“ zahrnuje jak splnění náležitostí podle § 45 živnostenského zákona, tak náležitostí podávajících se z § 46 téhož zákona. Jen pokud by celý právní úkon byl proveden elektronickou formou, bylo by možné při současném splnění všech podmínek vyplývajících z § 8 odst. 2 písm. j) zákona o správních poplatcích přiznat nárok na osvobození od správního poplatku podle předmětného ustanovení. Výklad provedený žalobkyní by *ad absurdum* mohl vést k situacím, kdy by správní úřady byly povinny přiznat osvobození od poplatků jakékoli podání, jehož určitá část, byť pro danou věc nepodstatná, byla učiněna elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem. Takový výklad neobstojí, neboť je v rozporu s logickým a teleologickým výkladem citovaného ustanovení.

Žalobkyně tedy se svými námitkami neuspěla; Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní

soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2009

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu